

Een vleugje Lavendel

De bekende vraag: ‘Waar haal jij je ideeën voor je verhalen vandaan?’ kan mij nog steeds met een mond vol tanden doen staan. Het makkelijke en waarheidsgetrouwe antwoord is: ‘Overal vandaan.’ Iedere schrijver zal je dat zeggen. Een afgeluisterd gesprek in een bus, een kopregel in een krant die je verkeerd leest, een eenvoudige ‘stel dat’ vraag; dat kan allemaal het zaadje zijn waaruit een verhaal groeit.

Maar wat mij betreft, is er nog een andere, wat merkwaardige bron. Een verdwaalde eerste zin. Ik kan onderweg zijn in de auto of het gras aan het maaien of bezig de slaap te vatten, en plotseling valt mij een of andere vreemde zin in. Ik herken ze altijd direct als de eerste zin van een verhaal waar ik nog niets van weet.

In de dagen voordat de computer zijn intrede in het leven van de schrijver deed, krabbelde ik die schimmige zinnen neer op een stukje papier dat ik in mijn bureaula opborg bij andere zwerftekstjes. Ik wist dat ik ze onmiddellijk moest noteren, anders gingen ze verloren. De tekstregel ‘Wij, mijn zus en ik, groeiden op als muizen in een vergane sofa’ viel me in toen ik nog maar net een huis had betrokken waar precies zo’n meubelstuk stond. Het was een vies ruikende, oude sofa, vochtig, met een soort brokaatachtige groene bekleding. Het hoorde bij het uitgewoonde kippenhok dat mijn echtgenoot en ik kochten van mijn allereerste voorschot dat ik kreeg van Ace Books. Het ging om een bedrag van 3500 dollar,

en het vervallen huis op bijna vier hectaren prima moerasland (o nee, wacht, we noemen dat tegenwoordig 'wetlands' die bovendien beschermd worden!) kostte ons de formidabele som van 32.500 dollar. Tegenover de 325 dollar rente per maand die we betaalden stond een spaardeel van 50 dollar! En we konden kippen houden voor de eieren. Kortom, een geweldige deal!

Vanaf de vliering kon ik, tussen de cederhouten dakspanten door die het dak vormden, de lucht zien. Een broedmachine vol kippen stond in de badkamer geparkeerd (voor de kippenkenners onder jullie: het waren Buff Orpingtons). Wij beschouwden deze vijfentwintig halfwas leghennen als een waardevermeerderend aspect van het huis, veel beter dan een logeerkamer. Een logeerkamer kan tenslotte geen eieren leggen! Er waren binnen in het huis geen deuren, en sommige ramen sloten niet helemaal. We scheurden het verrotte tapijt aan stukken en woonden op kale houten vloeren. Er waren geen laden in de lawaaiige oude koelkast; we zaagden plaatjes triplex op maat en schoven die erin. De enige warmtebron was een op hout gestookt fornuis. Dus was het deels een zegen dat het erf voor het grootste deel in beslag werd genomen door een enorme omgevallen ceder. Mijn bijl en ik zetten al dat hout, bijlslag voor bijlslag, om in warmte.

Een week nadat we het huisje hadden gekocht, zei Fred me goedendag, waarna hij ging vissen in de Beringzee. Hij liet me alleen met mijn trouwe draagbare Smith-Coronamatic, drie kinderen onder de tien, een te dikke pitbull en een niet stuk te krijgen oude auto. Ik zou mijn echtgenoot niet terugzien voor oktober. Bij zijn vertrek waren we zo platzak als maar kon, en ik besepte dat ik hoe dan ook de zaak draaiende moest houden tot na het eind van het haringseizoen, wanneer hij eindelijk uitbetaald zou worden. Omdat mijn dochter niet tegen de lavendelkleur kon die de vorige bewoner op de muren van haar slaapkamer had achtergelaten, leenden we geld van Freds zus om een blik verf te kopen. De badkamerkippen werden ouder en begonnen eieren te leggen. Het werd een tijd van klussen en er wat van zien te maken. Hoewel vies en vergeven van de muizen, waren de sofa en andere achtergelaten meubelstukken alles wat we hadden. Ik vond het zielig voor de muizen dat ik ze uit hun onderkomen moest verdrijven. Ze hadden er ondanks de ver-

vallen staat van de bank gezellig en veilig gewoond. Gestofzuigd, met de hand gereinigd, en met een oude beddensprei eroverheen, werd de sofa dé plek in de woonkamer om lekker te zitten.

Ergens in mijn achterhoofd moet de gedachte zijn opgekomen dat mijn kinderen nu net die muizen leken. Hoe moeilijk de omstandigheden ook waren, we hadden nu wel een echt thuis. En ik hoopte maar dat mijn kinderen ouders zouden blijken te hebben die hen door die moeilijke tijd heen zouden loodsen.

En hadden die lavendelkleurige muren iets van doen met het verhaal dat jaren later geschreven zou worden met die ene zin als eerste regel? Wie zal het zeggen?

Met schrijven is alles mogelijk.

Wij, mijn zus en ik, groeiden op als muizen in een vergane sofa. Zelfs toen ik nog maar negen jaar oud was en zij een zuigeling, zag ik ons al zo. Als ze 's nachts opgerold tegen mijn buik aan lag, en ik bijna van de oude sofa die ons als bed diende dreigde af te vallen, hoorde ik onder ons, binnen in de bekleding, de muizen zacht knagen en bewegen en soms ook kleine piepgeluidjes van de pasgeborenen als de moedermuis hen voedde. Dan nestelde ik me nog dichterbij Lisa heen en deed net of zij een roze babymuisje was in plaats van een roze babymeisje, en dat ik de vadermuis was die zo liggend haar beschermde. Soms waren de nachten daardoor wat minder koud.

Ik woonde al mijn hele leven lang in hetzelfde appartement. Het was er altijd koud, zelfs in de zomer. Het was een vreselijke plek, vochtig en vervallen, maar de appartementen boven waren, stinkend naar urine en verrotting, nog erger. Het gebouw was een grote, oude stadswoning die lang geleden was opgedeeld in vier appartementen boven en eentje in het souterrain. Ze waren geen van alle erg groot, maar het onze was het goedkoopste omdat de verwarming en de waterboiler zich vlak naast ons bevonden. Toen ik nog echt klein was, een jaar of drie, sprong op een keer naast het gebouw de waterleiding, en het water stroomde ons appartement binnen tot misschien wel een dertig centimeter hoog. Ik werd wakker met al mijn spullen drijvend om me heen, terwijl de oude bank het water als een spons opzoog. Ik riep om mijn moeder. Ik hoorde

een plons toen ze, in de enige slaapkamer die het appartement rijk was, uit bed rolde en vervolgens vloekend door het water waadde om mij van de sofa op te pakken. Haar toenmalige muzikantvriend beschouwde het allemaal als een geweldige grap, tot hij zijn saxofoonkoffer voorbij zag drijven. Hij griste zijn spullen bij elkaar en verdween. Ik herinner me niet dat ik hem ooit heb teruggezien.

Mijn moeder en ik brachten die dag zittend door op de trap die naar ons appartement leidde, wachtend op de gemeentelijke onderhoudsploeg die de leiding moest herstellen, op het zakken van het water en op de komst van onze huisbaas.

Toen hij eindelijk verscheen, keek hij rond, knikte en zei dat het verdomme misschien wel het beste was zo; dat hij toch al van plan was geweest om de zaak nieuw te betegelen en de muren van een nieuwe gespoten laag te voorzien. ‘Als u nou de ouwe troep lostrekt,’ zei hij tegen mijn moeder, ‘en het achter het huis neergooit, zal ik het daar laten weghalen. Laat me weten als u daarmee klaar bent, dan stuur ik een ploeg werklui om de zaak op te knappen. En nog even over de huur...’

‘Ik heb u gezegd dat ik het al heb overgemaakt,’ zei mijn moeder, koeltjes langs hem heen kijkend. De huisbaas zuchtte en reed vervolgens weg.

Dus rukten mijn moeder en haar vrienden al het gebarsten linoleum los en trokken ze de gipsplaten van de muren, en wat overbleef waren een kale betonnen vloer met lijmsporen en de uit grijze blokken opgetrokken muren met wat losse latten ertegenaan. Verder is het vernieuwingsproject nooit gekomen. De huisbaas heeft de rommel achter het huis nooit opgehaald, noch werklui gestuurd. Hij heeft ook de muren nooit gespoten. Zelfs in de zomer bleven de muren koud en vochtig, en in de winter kwam het geheel het meest overeen met het binnenste van een koelkast.

Mijn moeder betaalde de huur niet echt regelmatig zodat ze weinig recht had om te klagen. Die situatie gold voor de meeste mensen in ons complex: betaal als je kunt, maar blijf niet thuis als dat niet het geval is, zodat de huisbaas je dan niet kan lastigvallen. De appartementen waren waardeloos, maar klagen betekende dat je eruit gegooid kon worden. Alle huurders wisten dat als de huis-

baas had gewild, hij van regeringswege een subsidie had kunnen krijgen om het gebouw tot Skoag-units te verbouwen en echt een smak geld had kunnen verdienen. Het huis stond precies aan de rand van een Skoag-sector en de vraag naar Skoag-units nam alleen maar toe.

Het was de tijd dat de eerste Skoags kwamen en er bijna geen huisvestingsmogelijkheden voor hen waren. Het moest ook allemaal met toestemming van de betreffende instanties gebeuren om ‘interplanetaire problemen’ te voorkomen. Er mochten beslist geen aliens van trappen vallen en zwempoten breken, ook al werden ze door iedereen als paria’s beschouwd. Ze waren immers de enige link die we hadden met hun planeet en cultuur en, nog belangrijker, met hun technologie op het gebied van ruimtereizen, kennis waar de hele wereld op aasde. Niemand wist waar ze vandaan kwamen of hoe ze op aarde waren terechtgekomen. Op een dag waren ze gewoon uit zee komen waden, weinig verschillend van een willekeurig aangespoelde Cubaan. Gewoon alleen maar nog meer van die aliens met een natte rug, ging de grap. Ze gedroegen zich openlijk als ballingen, zonder enige intentie naar hun thuis terug te willen keren. Ze kwamen geleidelijk in groepjes van drie en vier, maar van eventuele luchtschepen geen spoor en de Skoags zeiden er niets over. Maar dat verhinderde niet dat topmensen uit de regering bleven hopen. Hopen dat als we maar heel aardig tegen hen waren, ze misschien iets zouden prijsgeven over interstellair vliegverkeer of iets dergelijks. Dus kregen de Skoags de door de regering gesubsidieerde huizen, met douches die werkten en verwarmingslampen, met van tapijt voorziene vloeren en mooie, strak gespoten muren. De federale wet budgetbewaking vermeldde dat fondsen wel konden worden herverdeeld, maar dat het budget niet kon worden verhoogd. Dus werden mensen als mijn moeder en ik een enorme stap achteruitgezet in de strijd om betere behuizing. Maar als jongetje was het enige wat ik wist dat het in ons huis bijna altijd koud was, en dat iedereen in onze buurt de Skoags haatte.

Ik geloof niet dat het moeder veel kon schelen. Ze was toch weinig thuis. Ze wond zich er soms over op als ze een club vrienden mee

naar huis nam om te jammen, te roken en te eten. Het was altijd hetzelfde liedje. Ze kwamen met haar mee om te feesten, altijd high op de muziek, misschien ook wel stoned. Ze hadden instrumenten bij zich en sixpacks bier, soms een bruine zak met goedkope etenswaar: salami en kaas, en crackers of yoghurt, en rijstkoeken en tofu. Vervolgens zetten ze de boodschappen en het bier op tafel en begonnen wat op hun instrumenten te klooiën terwijl mijn moeder dan dingen zei als: ‘Verdomme, wat een klerezooi hier. Die teringhuisbaas is nog steeds niet langs geweest. Billy, is de huisbaas vandaag nog geweest? Nee, tyfus, man, die lul belooft nu al een jaar lang dat ie de boel komt opknappen. Verdomme.’

Iedereen zei haar dan zich niet zo druk te maken, hun woonplekken waren net zo erg, en alle huisbazen waren toch klootzakken. Meestal begon er dan wel iemand over het Skoag-probleem, dat het toch prachtig was dat de regering wel zorgde voor dat alien-vluchtelingentuig, maar haar eigen burgers een veel te hoge huur liet betalen. Als er eerder die avond een zootje Skoags in het café aanwezig was geweest, ging het gesprek van moeder en haar vrienden er al gauw over dat die Skoags zichzelf zo geweldig vonden omdat ze met die vette huiden van ze muziek konden maken. Ik herinner me een jong ventje dat helemaal over de rooie ging en iedereen vertelde dat ze naar de aarde waren gekomen om onze muziek te stelen. Volgens hem was de regering daarvan op de hoogte en kon het ze niets schelen. Hij beweerde dat er zelfs een geheime overeenkomst bestond die de Skoags vrij gebruik van alle door auteursrecht beschermde muziek in de vs garandeerde, als zij ons maar de blauwdrukken van hun ruimteschepen zouden geven. Niemand besteedde enige aandacht aan hem. Later die avond, toen hij echt compleet stoned was, kwam hij op de vloer naast mijn sofa zitten huilen. Hij vertelde me dat hij echt een geweldige muzikant was, maar dat hij zich geen goede synthesizer om op te componeren kon veroorloven, terwijl die verdomde Skoags via hun huid blazend ieder geluid konden produceren dat ze maar wilden. Hij leunde dicht naar mij toe en zei me dat het gevaar levensgroot was dat de Skoags alle goede muziek al zouden maken voordat hij zelfs maar de kans kreeg om het te proberen. Ik wist dat dat een stomme gedachte was. Hoewel de Skoags alles konden spelen

wat ze ooit hadden gehoord, en perfect, had niemand ze erop kunnen betrappen dat ze ook maar iets origineels speelden. Niemand had ze ooit Skoag-muziek horen maken, alleen maar onze muziek. Ik begon hem dat te vertellen, maar hij was al naast mijn sofa op de vloer buiten bewustzijn geraakt. Iedereen negeerde hem verder. Ze waren allemaal in de ban van eten, bier en muziek. Alle feestjes van mijn moeder verliepen zo.

Ik nestelde me meestal in een hoek van de sofa, met mijn gezicht naar de kussens in een poging te slapen, soms met een vriend stel in de andere hoek en twee of drie muzikanten in de keuken die eindelijk dezelfde paar maten bleven spelen van een lied dat ik nooit eerder had gehoord en ook nooit meer zou horen. Dat was waar mam voor ging: moeizaam ploeterende muzikanten, die hun eigen gang gingen in kleine zaaltjes onder het motto 'spelen voor een fooi'. Ze ontfermde zich over een of andere gozer en hield hem door haar bijstandscheque bij zich. Ze waakte over hem alsof hij puur goud was, ging iedere dag met hem mee, zat naast hem op het trottoir terwijl hij speelde als hij een straatmuzikant was, of aan een tafeltje in de buurt van de band als hij in kroegen en clubs optrad. Ze kwamen laat thuis en sliepen tot laat in de ochtend, waarna ze opstonden om er weer op uit te gaan. Soms kwam ik thuis van school en trof ze dan pratend aan de keukentafel aan. Het is grappig. Al die mannen zagen er hetzelfde uit, met ogen als van wegterende honden, en het leek alsof mijn moeder altijd dezelfde dingen zei. 'Je moet niet opgeven, je hebt echt talent. Op een dag breek je door, en dan kijk je terug en lach je ze allemaal uit. Je hebt het echt, Lennie (of Bobby, of Pete, of Lance). Ik weet het zeker. Ik voel het, ik hoor het. Op een dag ben jij een heel grote.'

Het grappige is dat ze het altijd goed had. Die gasten woonden een paar maanden of zelfs een jaar bij ons, en plotseling, zomaar van de ene op de andere dag, begon hun carrière te lopen. Ze werden ontdekt, op straat of in een café, of er uitgepikt door een band die het net aan het maken was. Dan verlieten ze mijn moeder, op weg naar betere tijden. Daar was ze nooit bitter over gestemd, maar ze hield er wel van om tegenover andere vrouwen op te scheppen over de sterren die ze had gekend 'toen ze nog niks voorstelden'. Dat was haar roeping in het leven, het voeden van gitaar-

jongens tot iemand buiten haar hun liedjes ging waarderen. Alsof zij de enige was die de ware muziek kon laten doorstromen. Op een avond nam ze een plaat mee naar huis en gaf hem aan mij. Hij heette 'Fire Eyes' en de vent op de hoes had, net als ik, donker haar en blauwe ogen. 'Dat is je vader, Billy,' zei ze tegen me. 'Hoewel hij van niks weet. Hij ging weg voordat ik wist dat jij eraan zat te komen, en tegen de tijd dat jij geboren werd was hij bezig aan een grote landelijke tournee. Kijk eens naar die mooie ogen. Dezelfde ogen als jij, knul. Je had hem moeten horen zingen, Billy. Ik wist dat hij het had, ook toen al. Ook toen al.' Ik denk dat dat de eerste keer was dat ik haar heb zien huilen. Ik weet nog steeds niet of ze hilde vanwege mijn vader die ons had verlaten, of vanwege iets heel anders. Ze hilde niet lang, en die nacht ging ze alleen naar bed. Maar de volgende avond bracht ze een hele meute muzikanten mee van een of ander open podium. De volgende ochtend lag er een nieuwe muzikant in haar bed.

Soms, tijdens een feest, als mam echt stoned was of met iemand aan het safeseksen in haar slaapkamer, stond ik in mijn pyjama op om te eten, waarbij ik zo veel mogelijk naar binnen werkte en een paar rijstkoeken of een handje crackers achter de kussens van de sofa verstopte. Ik besepte dat de muizen eraan zouden knabbelen, maar wat gaf het, veel knaagden ze nooit weg, alleen maar de randjes. Ik ging ervan uit dat ze het sowieso niet veel beter hadden dan ik. Als ik echt geluk had, waren er een paar meiden bij zo'n groep. Die ontfermden zich dan over mij, zeiden me hoe prachtig mijn grote blauwe ogen afstaken tegen mijn donkere haar, en stopten me kauwgom en zuurtjes uit hun damestasjes toe, of soms kwartjes en stuivers. Op de manier waarop mensen op terrassen van cafés de mussen voerden. Als mijn moeder dat in de gaten kreeg, werd ze woedend en zei me te gaan slapen. Ik moest naar school morgen en wilde ik soms niet dat er iets van mij terecht zou komen? Dan glimlachte ze naar iedereen, om vervolgens met een heel lieve stem te zeggen: 'Als je morgen school mist, mis je ook je muzikles. Dat wil je toch zeker niet?' Alsof mij dat iets kon schelen. Ze schepte er altijd over op dat ik mijn vaders stem had en dat ik op een dag zanger zou zijn, dat muziek mijn leven was en dat de muzikles het enige was waarmee ze mij naar school kreeg.

Stom. Alsof het zingen van ‘Boer, wat zeg je van mijn kippen’ met veertig andere eersteklassers mij iets van muziek zou bijbrengen. Muziek was oké, maar ik heb nooit begrepen hoe mensen ervoor konden leven zoals mijn mam dat deed. Ze had nooit een instrument leren bespelen, en hoewel ze wijs kon houden, was haar stem niks bijzonders. Maar ze leefde op muziek alsof het zuurstof of voedsel was. Grappig eigenlijk. Ik geloof dat de mannen die ze in huis nam, haar misschien met meer respect behandeld zouden hebben als ze zelf iets van dat creatieve had gehad waar ze zo heftig naar verlangde. Ik zag het soms in hun ogen, dat ze op haar neerkeken. Alsof ze voor hen niet helemaal echt bestond omdat ze niet haar eigen muziek kon maken. Maar mijn moeder leefde muziek, meer dan zij. Ze moest het altijd om haar heen hebben, de stereo-installatie stond altijd aan als ze geen eigen muzikant in huis had. Ik was meestal half in slaap terwijl zij op de muziek danste en meezong met haar middelmatige stemgeluid. Soms zat ze breeduit in onze aftandse leunstoel, haar hoofd in haar nek, met een mok thee of een blik bier in haar hand, rustend op haar buik. Haar bruine ogen stonden dan donker en afwezig, ze zagen mij niet, noch de kale muren, noch de versleten bank of de met krassen overdekte kasten. De muziek voerde haar ergens naartoe, en ik vroeg me altijd weer af waarheen dat was. Ik vond het stom dat ze leefde voor niet meer dan een verzameling woorden en klanken van een ander.

Ik weet nog precies de dag dat mijn leven veranderde. Ik was drie huizenblokken verwijderd van mijn huis, halverwege in de Skoagsector, en luisterde naar een paar Skoags die op een straathoek stonden. Niet zozeer luisteren als wel toekijken hoe ze hun vettige huid bol bliezen tot ze bijna leken op die stomme ballonbeesten die Roxie de clown vroeger altijd maakte toen ik nog op de kleuterschool zat. Toen het vlies over de koraalachtige botstructuur bol gespannen kwam te staan, begonnen ze muziek te maken waarbij de huid resoneerde net als bij luidsprekerconussen van heel oude types boxen. Ze deden me denken aan kikkers door de manier waarop hun kelen een kwakend geluid uitstootten, en vanwege de geelgroene glinstering op hun huid.

Ik bleef op veilige afstand toekijken. Dat deed iedereen. Van de lessen ‘Doe niet aan drugs’ op school wist ik wat het spul op hun huid bij me kon aanrichten. Ik had Skoagtasters zien lopen, met uitpuilende ogen, hun handen uitgestrekt om iedere passerende Skoag te kunnen aanraken, om toch nog één keer die extase te beleven ook al werden ze er doof van. Skoagtasters stierven als raten, platgereden door auto’s en trucks die ze niet meer hoorden aankomen, of ze droomden zich dood doordat ze vergaten te eten en te drinken, ze vergaten alles behalve hun verlangen naar Skoagslijm. Maar er vielen geen tasters bij deze Skoags te bekennen, en omdat ze nog kammen hadden wist ik dat ze nog maar net op aarde waren. Meestal verloren Skoags door onze zwaartekracht vrij snel hun kam. Een van deze Skoags had de grootste kam die ik ooit had gezien. Hij leek haast een koningskroon en was diep paars van kleur als bij een zware kneuzing.

Er stond een gemêleerde groep mensen om de Skoags heen. Toeristen die nooit eerder een Skoag hadden gezien filmde ze en ze maakten geluidsopnamen. Buurtbewoners bedelden bij de toeristen of deden net of ze voor de Skoags met de pet rondgingen. Er hingen wat oudere jongens en een paar meisjes rond die, om de toeristen te ergeren, de Skoags uitscholden en zich te buiten gingen aan opzichtig tongzoenen. En er stonden nog een paar kinderen zoals ik, die van school spijbelden omdat de zon scheen en het niet te winderig was en omdat we geen zin hadden in de wekelijkse plascontrole. De Skoags speelden voor ons allemaal.

Ze speelden al de hele ochtend het gebruikelijke Skoag-repertoire. Ze speelden ‘Happy trails to you’, en ‘Horiko cries’ en ‘When you were mine’ en ook nog ‘America the beautiful’. Dat was het merkwaardigste van die Skoags, dat ze zo makkelijk alle muziek die hen aanstond oppikten, om ze vervolgens in elke willekeurige volgorde te reproduceren. Ze begonnen net aan ‘Moon over Bourbonstreet’ toen ik mijn moeder zag aankomen.

Die ochtend was zij met Teddy haar bijstandscheque gaan ophalen. Maar Teddy was er niet meer bij, en aan haar gezichtsuitdrukking kon ik zien dat er weer een muzikant was vertrokken. Voor mezelf was ik blij omdat er dan de komende dagen weer geregeld maaltijden op tafel zouden staan. Vooral ook omdat de

cheque dan alleen ons tweeën zou hoeven voeden, en mam nu twee keer zoveel als anders met mij zou praten. Natuurlijk zou ze er ook op toezien dat ik echt opstond en naar school ging, maar dat was maar een gering offer. En het zou niet lang duren eer ze weer een feest zou geven en een nieuwe muzikant zou binnenhalen.

Dus was ik vastbesloten zolang het duurde van de nieuwe situatie te genieten. Ik rende op haar af en riep: ‘Wow, mam, je moet die met die paarse kam horen spelen, hij is echt geweldig.’ Ik zei dat met vier redenen in mijn achterhoofd. Ten eerste kreeg ze zo niet de kans te vragen waarom ik niet op school zat. Ten tweede om duidelijk te maken dat ik niets over het vertrek van die lul van een Teddy zou zeggen, omdat hij haar gewoon niet waard was. Ten derde omdat het haar altijd opbeurde als ik deed alsof ik in muziek geïnteresseerd was. Ik geloof dat ze altijd is blijven hopen dat ik echt op mijn vader zou gaan lijken en later zanger zou worden. Dat zou iets goedmaken, haar leven misschien rechtvaardigen of zoiets dergelijks. En ten vierde omdat die met die paarse kam echt bijzonder was, hoewel ik niet precies wist waarom.

‘Speel je soms toerist, Billy?’ vroeg mam op die plagende toon die ze gebruikte als zij en ik weer alleen samen waren. En ik lachte, omdat het inderdaad stom was zoals de toeristen naar ons deel van Seattle kwamen om Skoags te beloeren en om te luisteren naar hoe ze muziek maakten. Iedereen die hier woonde, negeerde ze zoals je supermarktmuzak of televisies in een etalage negeerde. Alles wat je ooit van een Skoag zou horen was wat je toch al honderd keer eerder had gehoord. Dus wat ik zei was ook een soort grap, om haar aan het lachen te maken en de matheid uit haar ogen te verdrijven.

Maar Teddy moest beter geweest zijn dan ik had beseft. Haar glimlach verflauwde direct, en ze gaf me geen standje of niks. Maar ze hurkte neer en omhelsde me alsof ik alles was wat ze in de wereld bezat. En toen, heel voorzichtig, alsof ik de volwassene was en zij het kleine jongetje dat moest vertellen dat het iets verkeerd had gedaan, zei ze: ‘Ik heb hem onze cheque gegeven, Billy. Want weet je, Teddy heeft een aanbod gehad naar Portland te gaan en auditie te doen voor Sound & Fury Records. Het is een nieuw label, en als het gaat zoals ik denk dat het gaat, zal ie heel gauw veel